

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne ozi-ramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Jovan Ristić o parlamentarnih večinah.

Ločitev zakona z lepo in jako priljubljeno kraljico Natalijo, ali kakor jo srbski vladni krogi sedaj imenujejo, z „madame de Kečko“, razburila je silno javnega mnjenja valove. Da bi poslednje malo pomiril, ulil je kralj Milan tolažilnega olja v razburkano valovje, dāl je mladi kraljevini novo in jako svobodno ustavo, katere pomladni dih je popihnil Garašanina „grobokopa Srbije“ in vse njegove kreature mahoma s pozorišča, akoravno so jim bili tako navdušeno naklonjeni mogočni gospodje, zbrani okolu jetičnega „Laibacher Wochenblatt“. Pogorel je Garašani, kakor so že davno pogoreli ustavo-vernega kranjskega glasila patroni, ki si sedaj svobodno sežejo v roke, češ: „Similis simili gaudet“. Nova srbska ustava je imela sicer nekoliko težaven porod, a jako zanimiv. Obravnave v odseku, sestavljenem „ad hoc“, kažejo nam srbskih politikov vi-

soko naobraženost, iz raznih govorov posnemamo, da so voditelji srbski zares napredni, svobodomiseln in da imajo navadno bistro oko za vsak gibljaj sedanjega stoletja. Izmed raznih govornikov ugaja nam osobito Jovan Ristić in jeden njegovih govorov v ustavnem odseku je nam Slovencem kakor na pleča prikojen.

Ako sploh kak narod, smo mi Slovenci v neprijetnem, opasnem in obapnem položaji, da imamo samo v Kranjski — post tot discrimina rerum — večino, da smo na Goriškem v ravnovesji, dokler izmed naših zastopnikov nobeden ne umre ali ne dobi kake druge slabosti, sicer pa na Štajerskem, Koroškem in v Istri v nezmerni manjšini, katera nas tlači, kakor podedovan greh. Vsi napori naših poslancev so pena ob steno.

Premišljevalo se je že mnogo, kako bi se odpravil ali vsaj ublažil pereči ta nedostatek, naposled pa smo vedno zadeli ob Šmerlingovo volilno geometrijo, ki zavira parlamentarne naše gare in naš razvoj že blizu trideset let. Na bolje se bode obrnilo le tedaj, ko prodró nova načela, kakersna je razvijal baš Jovan Ristić v ustavnem odseku. Kdor čita pazno govor njegov, spoznati mora v njem državnika pošteniaka, moža, ki dobro umeje, kako utriplje narodov žila koncem 19. stoletja.

Rekel je mej drugim: „Volilni red je za vsako deželo duša ustavnosti. Kako pa je ž njim po Evropi? Povsod prevladuje sistema absolutne večine, pri vseh volitvah odločuje absolutna večina, četudi samo z jednim glasom. Ako na pr. izmed 10.000 volilcev glasuje 5001 volilec za jedno stranko, odločil je samo jeden glas zmago in manjina, broječa 4999 glasov ostane brez zastopnika. Ako je to pravo, potem pač ne vem, kakšna je krivica. Tako pa bode ostalo, dokler se ne izumi sistema, ki bode skrbela, da bodo tudi manjine razmeroma zastopane. Za tako sistemo nastalo je v Evropi in v Ameriki močno gibanje, katero bode prej ali slej tudi prevladalo. In zakaj bi mi, ki delamo novo ustavo, takoj ne vsprejeli sisteme, ki je pravičnost sama?“

Vsaka država ima svoje posebne potrebe. Dovolj je primer, da imajo vlade skoro vse poslance v parlamentu záse, da jim je možno, opoziciji vzeti

vso moč, ali jo pa popolnoma potlačiti. Mnogo je vlad, ki vlačijo brezvoljno opozicijo za seboj, ako so dovolj močne, so pa tudi take vlade, katere se udajajo večinam, ako so poslednje dosti krepke. V obeh slučajih pridejo javne zadeve na ono opolzlo pot, kjer se ni moči več ustavljati, ko je državni voz prišel v ték, ako se namreč ne posreči, odstraniti take anomalije. Zatorej treba, da se čuvajo manjšine, da se jim omogoči, da morejo zadržavati državnega voza prehitri tek.

Volilne sisteme, katero mi priporočamo, smoter je ta, da se manjšini z ustavo zajamči obstanek, da se jej daje prilika, da svoje najodličnejše moči pošilja v narodni zastop. Naj tudi manjšine zastopniki prihajajo v politično areno, da narod poizve, česa manjšina želi. Res, da mora vsaka vlada imeti svojo večino, a na sistemo, da mora tudi manjšina biti zastopana, to načelo nikakor ne upliva. Večini ostane njena oblast, manjina pa dobi svojo pravico. Mi pač nečemo, da bi pet tisoč in jeden glas popolnoma uničili pravice drugih 4999 volilcev. In po naši novi sistemi bode taka krivična večina nemogoča.

Nastopni vzgled osvetil bode najbolje sistemo, absolutne večine. Recimo, jeden okraj ima 2000 volilcev. Na dan volitve jih 500 ne pride na volišče, 800 jih glasuje za poljubnega kandidata, 700 proti njemu. Zmagali so prvi in s tem dobili vse; a njihova večina je le dozdevna, s spretno agitacijo se lahko pridobi.

Sistema, ki jo hočemo uvesti mi, že 30 let na Danskem sijajno uspeva. Osvetil jo bode tudi z vzgledom. To je takozvani listinski skrutinij. Mislimo si, da je bilo pri volitvi oddanih 10.000 glasov in sicer za tri razne politične listine. Jedna dobila je 5000, druga 3000, tretja 2000 glasov. Voliti je deset kandidatov. Delimo li število oddanih glasov s številom kandidatov, kaže se nam 1000 kot kvocijent. Prenesemo li poslednjega na število za posamične kandidate oddanih glasov, dobimo nastopni volilni rezultat: Na listino, ki je izmed 10.000 glasov dobila jih 5000, spada 5 poslancev, na drugo listino s 3000 glasovi trije, na tretjo listino z 2000 glasovi dva poslanca. S tem večina ni rušena, a tudi manjina je zastopana v

LISTEK.

Rodbinski spomini.

Ruski spisal G. P. Danilevski, prevel Vinko.

I.

Prababica.

Moja prababica Ana Petrovna Danilevska, rojena Plotnikova, bila je dvorska gospica velike kneginje pozneje carevne Katarine Vólike, in umrla je v osemdesetem letu svoje starosti, preživéšja več nego li petdeset let neprestano ob Donu na dednem stepnem selu svojega moža.

Bila je majhne rasti, nežnega, belega lica s tenkimi gubami, kakor starka Dennerjeva v eremitaži, in velikih temnorujavih, prijaznih očij. V mlajših letih igrala je na klavecin, bila mej prvimi na pridvornih veseljah prošlega veka ter je, ljubeč cvetice, čitala romane Genlisove in povesti Marmontelove. V zrelejših letih, preseivša se na posestvo svojega moža, bila je stroga gospodinja. Nosila je vedno črno obleko s pičlim lišpom, in pod čepico na glavniku iz lastnih osivelh kit spleten visok šinjon, katerega so takratni kmetje imeli za

koltun. S čilo delavnostjo reševala je opravila moža, vozila se sama na polje na dolgih samodelnih drožkah, s češnjevo palico v roki, sukala se mej delavci, vodila knjige o dohodkih in stroških, cepila drevesa, rila po zelniku in še malo časa pred smrtjo je vspomladi in poleti malone sleherni nedeljo peš hodila dve vrsti daleč od dvorca v les k studentu z izvrstno vodo, šopirno peljana od dveh hajdukov izmed domačega poselstva, oblečenih v priproste sive jopiče in s palicami v rokah. „Evo — moja dva kamer-paža!“ šalila se je vkljub starosti še čila starka, hoteč čez polje k studentu. Tam je s srebrno kupo zajemala vodo, počivala na slikoviti višini, obrasli z rakitami, ter gledala doli na ribaik, kjer so ženske, na ves glas pojoč pesni, belile platno. Domov vračaje se pa je še trgala šopke gozdnih in poljskih cvetic: golobjega govšča, t. j. podsnežnika, tulipanov in divje rastočega ru-dečega graha.

Na konci svojih dnij, čedalje bolj izgublajoč svoje moči, zapuščala je prababica Ana Petrovna le redkokrat svojo spalnico, v krilu, ležečem v isti vrsti z veliko hišo sinovo. Tukaj je sredi cvetja in kletk z drozdi in škrjanci z rumenimi vratovi, prababica neprestano sedela na postelji, v snegobeli

visoki čepici, slehernemu laskavo in priljudno smehljaje se.

Semkaj prihajala je na jutranjo kavo in prababici poljubit roko, umito v vodi s tistega studenca, kakor je pravil sivi razpletalec Gavruška, noseč na bosih nogah brezpetnike in v njih kot hladilo slamnate potplate, vsa mnogoštevilna, davno ugasla rodbina: njen sin Ivanuška, to je moj šestdesetletni ded, Ivan Jankovlevič, znan v rodbini po tem, da je že v zibeli dobil čin gardnega praporščaka ter da se više od tega čina v službi ni povzdignil, ker nikdar ni šel iz vasi ter se mirno staral pri svojem gospodarstvu, baveč se z rejo psov in tajnim zasledovanjem selskih krasotic. Za njim so prišli vnuki, to je moj oče, strijci, tete in ves ostali drobni pravnujki in pravnujke. Starka se je po cedanjem dvorskem običaji priklanjala v polukrogu, to je vsem najedenkrat, mela si roke ter govorila: „Ste li vsi pri dobrem zdravju?“ Pozdravivši mater, odstopil je ded molčé na stran, pogladil si čop sivih las, kateri so bili, kakor se še spominjam, s posebnim glavnikom pritrjeni na golem čelu, ter vzdihnivši sedel k oknu. Nad čim je vzdihoval ded? Bržkone vsled samega dolzega časa. Isto tako molčé, priklanjajoč se, sedali so na stole, stoječe ob steni,

razmerji prave njene sile. Primerjamo li to sistemo z ono, pri katerej 5000 glasov treba samo še jednega, da je potem 4999 volilcev nezastopanih, vidimo, katera sistema je pravičnejša.

Za sistemo našo je na zahodu močno gibanje. Ako se ta sistema sploh še ni uvela, iskati je razlogov v tem: „Stranke pridobile so si močne postojanke, katere branijo z vsemi sredstvi in manjšinam na škodo. Vsaka stranka, ki je v večini, obrača svojo moč sebi na korist. Za take večine pomenja naša sistema poraz, ali vsaj oslabiljenje postojanke, zlorabljenosti na lastno korist. Dalje so države z raznimi narodnostmi, v katerih ima jedna narodnost vodstvo ter z drugimi tako postopa, kakor je bilo zgoraj rečeno o večinah in manjinah. V takih državah vladajoča stranka ne bo dopuščala, da bi se uvela naša sistema, ki varuje manjini, ker bi to bilo nevarno njenemu absolutnemu gospodovanju. Države samo z jedno narodnostjo, kakor n. pr. Srbija, pa bodo pod tako sistemo le uspevale, kajti potem ne bode hudih, razburjajočih volilnih bojov, niti močnih potresov v družbi, potem bode nemogoče, da bi ekstremi prišli na krmilo, potem bi opozicija mogla izvrševati kontrolno svojo ulogo. Opozicija kot kontrola potrebna je pa brezpogojno vsaki državi, otela je že mnogo krat državni voz, da se ni prekucnil.“

Dragi mir.

„Libertus est carissimum bonum“, klical je baje Cavour v najbolj kritičnih položajih svojega neustrašenega boja za svobodo svoje domovine. Ta vzvišeni in zgodovinski izrek slavnega rodoljuba naučeval je z nepopisno močjo v neprestanem trudu omagujoci italijanski narod za novo delo, saj gledal je v besedi: „narodna svoboda vir nevenljive svoje sreče. Izpolnil se je Italiji dolgo gojeni političen ideal. Združeno je njeno nekdanje razkosano ozemlje v jedno mogočno državo. Vender, ako se ozremo v to klasično zemljo, ki je ustvarjena kakor nobena druga v svetni raj človeštvu, prepričamo se v istini, da je narodna, vzvišena svoboda najdražji blagor, da ne podeli nebo zemljanu idealne politične sreče brez trpljenja in neprestanih materialnih žrtev.

S zlatimi črkami hrani zgodovina imena svojih junakov, ponosne, v nebo kipeče spominke postavlja narod onim svojim možem, ki so mu priborili politično svobodo.

Lavorika spojena z večno hvaležnostjo naroda je plačilo vzvišenemu rodoljubju, neprestano trpljenje in silne žrtve pa so osoda narodu, ki si hoče obraniti priborjeno svobodo svojo.

Slavni Mazzini izgovoril je pogosto zgodovinsko prislovico: „L' Italia fara da se“. V istini prorok bil je slavni državnik svoji domovini. Ni ga naroda v Evropi, ki bi si bil pridobil s tako malim trudom, skoro po jedini ugodni mu konstelaciji sosednih držav svojo narodno svobodo, kakor baš Italijani.

Zaradi tega baje, saj je utrjeno v človeški osodi, da naj ne uživa zemljan svoje sreče brez truda in zasluge, čuti Italija sedaj jednako drugim državam in teži „neizmerno dragocenost“ svoje politične svobode in začasnega miru.

tudi ostali; poslušali so poklone starkine, odgovarjali na njena vprašanja, pili kavo ter iz nova priklonivši se, baš tako obredno razhajali se po svojih sobah in kotih.

Zdelo se je, kakor da je tu zemski raj, vender razmere nikakor neso bile najboljše. Ded, tiho vzdihujoč vpricho matere, ljubil je na skrivnem veselo družbo. Jedva je prodal kaj žita ali volne, že se je pričelo gostovanje. Časih izprosil si je od matere-gospodinje dovoljenje, da sme odpotovati na posestva, in potem ga po cel mesec ni bilo nazaj. Ko pa se je naposled vrnil, pripeljal je s sabo celo druhal bližnjih in daljnih znancev. Ekipaže napolnile so dvorišče. Okna sprednje hiše so se razsvetlila. Domači orkester gromel je z galerije. Pevci pritegovali so mu iz obednice. Na dvorišču se je streljalo s topiči. Veseli pari vrteli so se v škotskem plesu (ekosezi) in v kotiljonu. Časih je tudi prababica Ana Petrovna take dni ostavila spalnico, napravila se v belo slavnostno obleko, šla iz svojega krila, pokritega s trsjem, pojavila se v domu Ivanuške, v visoki dvorani s slikami pradedov na stenah, ter igrala boston, ali mej godbo Sartijevo važno in dostojno s tem ali onim izmed gostov stopala v polonezi.

Dočim se raduje italijanska država svojega velikega upliva pri evropskih velemočeh, o katerem je jedva sanjala pred dvema desetletjema, ječi in zdihuje v nepopisljivi bedi „misera contribuens plebs“ na račun domovinske slave. Spominjamo se, kakov krik, togo in opravičeno pomilovanje prouzročil je pred nekimi leti italijanski davek, katerega ni poznal do otovrej noben finančni minister v Evropi, namreč obdačenje mlenja — to je vsakdanjega kruha ne samo v Italiji, temveč po vsem omikanem svetu!

Vil je stradajoči narod z rokami pri tej nezasišani davčni ostrini, a utihnil je naposled. Sklenil je štediti pri svoji jedini „polenti“, saj se mu je zatnjevalo, da zahteva narodna svoboda in zlati mir žrtve od vseh rojakov, od najvišjega dostojanstvenika do prosjaka ob potu.

In čudo, akoravno se ponašajo vse evropske države s svojim sicer dragim a zagotovljenim mirom, trudijo se njihovi finančni ministri noč in dan, da zaslede nove vire povišanju davkov, in sicer le za potrebe zatega miru. Italijanski finančni minister ne zahteva zopet nič manj kakor 125 milijonov lir za vojskine potrebe, za brambo miru.

Kako naj plača osiromašena domovina to velikansko svoto, dežela, ki se ponaša že sedaj s svojo obdačeno polento, jedino hrano dvema tretjinama prebivalcev. In v bodoče podražila se bode baje še sol, ki je pogosto jedina zabela polenti in naložila se bode še dvajset odstotna naklada na zemljiški davek, da se omogoči pomnožiti vojno brodogve in da se sezidajo nove trdnjave.

O blažena, opevana Italija, tolaži naj te v tvojem dvojno obdačenem skromnem vsakdanjem kruhu zavest, da uživajo tudi tvoji sosede jedva osoljen ovsenjak za ceno zatega miru.

In vender, kdo ugane, koliko časa nas oblažuje dragoceni mir. Mi sodimo, da svetovni ogromni boj, katerega nam slikajo vsako leto naši vojni ministri, ko zahtevajo novih vojnih sredstev, kmalu ne bode mogoče, ako uživamo še nekaj let sedanji dragoceni mir, in da se bliža konec rodoljubni pesniški naučenosti, saj slavni Horacijev stih: „Dulce et decorum est pro patria mori“. spremenil je še v vsakdanjo današnjo prozo: Slavno in občudovano je stradanje — za zlati mir. L—s.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 3. januarja.

Predvčeraj je bilo na Dunaji vojaško posvetovanje, kateremu je predsedoval cesar. Udeležili so se tega posvetovanja vojni minister baron Bauer, generalni nadzornik vojske, nadvojvoda Albrecht, generalni nadzornik pehote, cesarjevič Rudolf, generalni nadzornik topništva, nadvojvoda Viljem, generalni nadzornik konjice princ Croy, generalni nadzornik ženicev baron Sais Soglio in načelnik generalnega štaba baron Beck.

Vojno ministerstvo odklonilo je predlog brambenega odseka ogerske zbornice glede madjarščine. Ministerski predsednik pride v kratkem na Dunaj in se bode pogajal o tej zadevi. Ogarska vlada se boji, če se vojno ministerstvo ne bode oziralo na želje Madjarov, da utegne ogerska zbornica poslancev zavreči ves vojni zakon. Ogri neso tako

Ta potovanja in pinovanja pa so konečno Ivanuško nemalo stala. Prišlo je do tega, da je o zimskih večerih, ko je nedostajalo gostov, pošiljal jezdece na bližnje in daljne ceste in vasi, kjer so vsakega, katerega so napadli, prisilili, da se je dal peljati v gosti na njegov dvorec. Mej tem pa so služabniki, noseči pri gostijah frake, često kadar ni bilo gostov, po cele tedne morali jesti ovseno kašo.

Prababici bile so razmere Ivanuške neznane; umrla je, imejoč ga za vrlega gospodarja. Ded jo je pomiril posebno s tem, da je kakih trideset let pred njeno smrtjo, hoteč s tem razmnožiti zverjád, obsadil s smrekami več nego li petdeset desetih peščenih tal na bregovih Donca. Vse sadike so se prijele ter čudno lepó rastle, tako da je ded dobil red sv. Vladimirja.

Takemu čudesu, narejenemu seveda od nejevoljnikov, hodilo se je čuditi mnogo važnih oseb, gubernator, arhijerej, profesorji sosednjega vseučilišča in naposled sam grof Arakčejev, kateri je v sosedstvu prababičinih posestev tudi delal čudeže, posebno s tem, da je mej svobodnimi kazaki izjumskimi in čugujevskimi uvel tako imenovane vojaške naselbine. Prababica je bila sama še pred nedav-

prizanesljivi, nego je avstrijska državnozborna večina.

Nemški listi tožijo, da nemško prebivalstvo na Češkem ni več prav pokorno osrednjemu vodstvu nemške stranke v Pragi. Pri volitvah mnogokrat napovedo kandidature kandidatje, za katere še osrednji odbor vedel ni in kandidat osrednjega odbora potem propade. Tako je v Hebu pri dopolnilni volitvi za deželni zbor voljen dr. Gschier, dočim je kandidat osrednjega odbora dr. Schücker propal. Doktor Gschier je ravno tako dober Nemec kakor doktor Schücker, a vender njegova izvolitev mnogim ni dovoljna, ker se je ž njo rušila disciplina nemške stranke, o katerej se je trdilo, da je uzorna. Zidovskim listom pa Gschier tudi zaradi tega ne ugaja, ker ni poseben prijatelj židov.

Pri Dunajskem županu bila je deputacija židov, katera se mu je prišla zahvaljevat, da je bil on prisoten pri otvoritvi židovske ubožne hiše, in ga je prosila, da bi zabranjeval hujskanja in izgrede proti židom. Župan jim je obetal, da bode storil, kolikor mu bode mogoče. Pristavil je pa, da nema nobenega disciplinarnega sredstva za govornike v mestnem zboru. V Dunajskem mestnem zboru je tudi več protisemitov, kateri o vsaki priliki ožigosajo žide, in židovski listi so že večkrat izražali željo, da bi se to kako preprečilo.

O senatskem predsedniku upravnega sodišča barona Lehmayera, kateremu je cesar podelil dostojanstvo tajnega svetnika, poročajo nemški listi, da je bil o svojem času sekcijki svetnik, ministerski svetnik in sekcijki načelnik v naučnem ministerstvu in desna roka ministra Stremayerja. Bil je pravi urednik konfesionalnih zakonov in je bil izdal poročilo na cesarja, v katerem se je priporočalo, da se odpravi konkordat. Potemtakem je jasno, da Lehmayer konservativcem ni prav priljubljen. Omeniti nam je še, da je baron Lehmayer Giskrov zet.

Vnanje države.

Po poročilih, katere so dobili razni listi iz Srbije bile so v Belemgradu demonstracije proti Avstriji. Nemški listi so mej drugim tudi vedeli povedati, da so Čehom, kateri žive v Belemgradu, pobili okna. „Pol. Corr.“ se pa piše iz jako zanesljivega vira, da nikacih protiaustrijskih demonstracij ni bilo.

V Rusiji osnujejo posebne povozne oddelke. V miru bode pet povoznih batalijonov, ki bodo šteli 18 stotnij. V vojni se bodo pa te stotnije premenele v batalijone. V Varšavi, Kovnu, Berdyczevu, Vinici in Novemgeorgievsku bodo napravili nove velike vojaške pekarije in mline.

V Angliji z vso strogostjo postopajo proti Ircem. Te dni so poslanca Harringtona obsodili k šestmesečnemu prisilnemu delu, ker je govoril na nekem taboru narodne lige.

Domače stvari.

— (Iz pisma vladike Strosmajerja), poslanega te dni slovenskemu rodoljubu, posnemamo sledeče vrstice: „Ja sam ovih Božića bio dosta opasno bolostan; sada mi je hvala Bogu nješto bolje. U ostalom ja sam vazda pripravan poći k Bogu na istinu, da tamo siromašni naš narod zagovaram; a dadne li mi Bog još života, ja ću ga svega proživiti u ljubavi prema sv. vjeri in prema našem narodu“. — Gotovo govorimo iz srca vseh čitateljev, ako izražamo željo, naj bi ljubi Bog ohranil Slovanstvu še dolgo to drago življenje.

— (Družba sv. Cirila in Metoda) je prejela danes z naslednjimi vesticami naslednji dar: „Velečastiti gospod prvomestnik! Poslednja občna

nim časom nekoliko despotska; tako je Ivanuška z njeno vednostjo dal v spone ukovati tiste devojke in dečake iz vasi, kateri po njenem izboru neso hoteli o gotovem času stopiti v zakon. Vender ona ni odobrvala Arakčajeva in sredstev, s katerimi je v njenem sosedstvu uvel tisti naselbine. — „Mislite si, ma chère“, — pravila je skrivnostno nekaterim sosedam, ki so prihajale o praznikih k nji poklonit se: „prišel je ta živoder, postavil pod Čugujevim celo vas, dal nanesti palic ter na strani velel za vsak slučaj napraviti nekoliko gotovih grobov, potem je ukazal bičati nepokornike. Jedni so bičali, a drugi so na istem mestu svojim kopali grobove! Bil je kmete ter bil stare žene! Neka žena se je vsa prestrašena iztrgala izpod palic ter vsa iz sebe bežala h grobom... A grof je zakričal nad njo: ne boj se, krasotica, izbiraj, kakor ti je drago; dam ti pogreb, kakersnega sama hočeš! To vam je surovež, kakor kakšen korporal! Človek brez vsake olike! In taki dušegubci naj bi dandanašnji imeli v rokah gospodstvo? Neotesani Azijat! In on je poleg tega grof, da celo vitez Aleksandrovega reda!“

(Dalje pr.h.)